

01 — MAJKE

I u detinjstvu sam slušao o njoj.

— Pogledaj je sine. Kakva bjutifulka!

— Dobro veče seko.

— Aman dete. Nije nam ta devojka u sobi! To je samo 3D kanal.

Vi's da joj se telo malo providi.

— Ko je to?

— Angela Darkel. Student generacije Građevinskog Univerziteta Zapadnog Marsa.

— Ali zar mi nismo na istoku mama?

— Kakve veze ima? Projektovaće ona i za nas. Od kako je kolonizovana, cela planeta je jedno veeliklo složno gradilište. Tako bar u medijima kažu. Angela je dobitnica nagrade za idejno rešenje podzemnih sportskih hala.

— Je li?

— Aha.

— Vau.

U momaštvu ista pesma.

— Ili gledaš serije zemaljske il' lokalne vesti mama. Dokle?

— Želim da se uverim da će tvoje polje kretanja biti šire od mog!

Kad sam bila kao ti, naš staklenik-grad imao je deset ari. Zgrada, škola, bolnica, tri hiljade ljudi. Kiseonički tunel, jedina veza sa ostatkom sveta, otvar'o se tek jednom u danu. Sad imamo i fakultet, fabriku i bazen. Novi tunel će se... Slušaš li ti mene? Darkelova iz marsovskih UN, iz-

gradila je projek't po kom će se svaki mali staklengrad dodatno proširiti!
Počeće od ovog.

— Našeg? Što ne od svog kraja?

— Na zapadu gradovi su dovoljno široki. Uskoro ćemo živeti u duplo većem prostoru. Zar je moguće da te to ne uzbuđuje? Više škola, fabrika, kozmeričkih salona. Ne možeš da zamisliš broj dešavanja, ljubavnih kombinacija i trač interpretacija u kompleksu od deset umesto pet 'iljada ljudi. Za nekol'ko dana počinje izgradnja.

— Važi.

— Imaćemo i most preko Ade!

— Šta?!

— Napraviće prelaz preko Ad kratera.

— O mama. Kol'ko da si šašava moram da te volim. Samo tebe imam.

Patila je stara što me samo sport zanima. Zašto nisam genije ko Angela? 'Zalud sam je podseć'o da je otac dotične, predsednik moćne federacije na zapadu i da bih ja, na njenom mestu do Fobosa stig'o.

— Uspećeš i ti. Nema ti ravnog. — tvrdio je trener kraterbala — Sport je smrt za krize.

— Treneru, recite mi zašto svi imaju depresiju?

— Eh Aldo. U našim genima je pamćenje predaka. Na Zemlji su mogli da idu kud žele. Ovde je kiseoničkih teritorija malo, a duše ko duše, čeznu za prostranstvom. Neki nikad ne dobiju šansu da napuste svoj staklengrad. Ti ćeš je, zahvaljujući ovom sportu dobiti. Videćeš mnogo. Možda te jednom puste i do kulevke — pokaza mi trener Zemlju na večernjem nebu.

— Zvanično je završeno proširenje grada. Vrpcu, pred novim tunelom, otvoriće Darkelova lično. Doleteće nam u podne u beloj raketi! Sine, 'ćeš i ti na doček?

— Doći ću — obećah — a odoh do sportskog kluba. S momcima koje je dolazak stranih funkcionera zanim'o kol'ko i zemaljske žabe, pičio sam kraterbal par sati. Kad časovnik kaza da je gostujuća elita davno otišla, nešto krupno slomi plafon hale. Struja nesta. Peći eksplo-diraše. Gas, što izbi iz njih, natera nas da tražimo izlaz jedni preko drugih. Rascep na staklu, štitu grada, beše prvo što napolju videh. Rastao je sve više. Ljudi se smrzavaju i guše. Padam.

— Momče — probudi me lekar — Spadaš u srećnike promilaše. Preživio si retko gadan zemljotres i prebačen u susedni staklengrad. Čestitam!

— Drugari? Trener? Gde je moja majka?

— Poživećeš dovoljno — pognu glavu doktor — Biti čak i sportista, al' i radijacija svoj pečat nosi. Tvoja DNK trajno je izmenjena. Krv ti više neće biti ista. Ukoliko ne žele trovanje, devojke nek te ljube kratko. Izlivanje bilo koje tečnosti u njih, zaboravi. Ti si imunitet stek'o ali tečnosti, što telo proizvodi, za druge će biti krajnje fatalne. Zemljotres je urušio...

— Ma kome Vi zemljotres?! Ono je nečija odgovornost! Zbog greške u konstrukciji neko će, kunem se, da plati!

— Tiše! — šaku mi na usta stavi lekar — Marsovske kolonije su eksperiment. Ne i pravedno društvo. Rezervni prostor. Ne i demokratija. Zaboravi majku, trenera, drugare i zapamti samo jedno; nikad nije postojao tvoj staklengrad!

Decenije dve osvetu priželjkujem. Za ljude kojih više nema. Za uništenu mogućnost da roditelj postanem. A Angela Darkel nikad bolje. Posle razvoda, odlaska s mesta premijera, imala je i slobodno vreme. U oglasu svoju šansu našoh.

— Često se pitam što li sam, od toliko kandidata, unajmila baš Vas za telohranitelja. Snaga? Osećaj sigurnosti? Ne. Vaša želja da radite za mene nije bila obična, ovomarsovska. Gotovo nestvarno se caklila u očima.

— Mislite li da ste pogrešili?

— Gospodine — nasmeši se ona — žena koja sedi ispred Vas nikad nije počinila grešku. Sve što sam planirala odradila sam temeljno i svesno. Šta Vam je to iza leđa Aldo?! O buket ruža?! Prirodnih! Čemu? Cena njegovog dopremanja sa Zemlje je ogromna! Sada shvatam. Zaista ste posebni. Nadam se da ću i ja nešto učiniti za Vas?

Planetarna moćnica i njen bodigard? Previše besmisleno da iko posumnja. Al' ako je on zgodan i više od deceniju mlađi, što da ne?

— Po ko zna koji put te pitam Aldić; Postoji li išta da mogu učiniti za te? Ne rumeni! Naše tlo je tako crveno i bez tog.

— Ma ne.

— Ne ustručavaj se. Lani. Ma koliko da sam VIP i ja sam ponekad samo žena.

— Želeo bih...uh...

— Šapatom mi kaži.

— Možda isto ono šta ja radim Vama. Samo... Ako može... Mi-slim... — grlo joj dotakoh.

— Oooo skromnosti sirota. Zar je moguće da nešto, tako obično, ustručavaš da mi predložiš mesecima? Vraže — uozbiljila se, sagla, ot-kopčala...

Prekinu nas poziv njenog najstarijeg čeda. Studentkinji na Zemlji puno nedostaje mama. Angela mi reče da i srednje, dete s poremećenim centrom za ravnotežu, teško funkcioniše bez nje. Bivši muževi ko da su u Mars propali.

Vratiti se opuštanju s roditeljskih briga, nije lako, al' ova to — uuu — itekako znade.

— Angel... Andooo?! — Gde li jezik nauči palacanju prokleta bila? Crne rupe to da mogu, vasiona bi se usisala cela.

Sa sprata se začu plač.

— Trogodišnji sin — šefica pauze pravi kao za reklame — ne može da zaspí bez uspavanke. Žao mi je, al' sad će da čeka.

— Vala 'oće! — glavu joj silovito prislonih — Taaako.

Sa sprata se opet čuje dozivanje majke.

— Evo ga. Kreće! Mlaz u meni nikad jači, žešći, intenzivniji. Brzina svetlosti za njega je puž. Još malo auu. Još samo ma... maaa...

— Maaama dooodi!

— Ma idi u kurac! — zalih tepih. Ipak.

— Šta bi?! — zlotvorka se prenu — Glavu si mi odgurn'o ko loptu u kraketbalu aman?! Ne reče li ti da voliš u?

— E Angela, Angela. Da moji sunarodnici znaju da sam držao revolver uperen u tvoju glavu i da nisam pucao, prezreli bi me. Nadam se da, zbog ovakvog izbora, neću biti u prilici da ikad prezrem sam sebe.